

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 6.

V Ljubljani 1. junija 1887.

Leto XVII.

Z j u t r a j.

olnce čez hribček gré,
Luna pa za goré;
Zvezdice presvetlé
Se potopé.

Solnce čez hribček gré,
Rožice se budé,
V rosi pa njih glavé
Krasno blesté.

Solnce čez hribček gré,
Ptičice žvrgolé,
Žarkov se veselé
K nebu leté.

Solnce čez hribček gré,
Pesni v nebó doné;
Rajati tudi smé
Moje sreé.

M. Vilhar.

Markovčev Jožek.

Na zelenej grivi (trati) smo se igrali otroci po starej navadi. Prav prijetno smo se zabavali: skakčkali smo sém ter tjà, nabirali si cvetie, pletli vence, narejali šopke i. t. d.

Kar nakrat stopi v našo sredo stara Markovka, naša soseda. V roki je držala podobico, ki je kazala nežnega, zalega dečka.

„Dober dan, mati Markovka!“ klicali smo starki, obsuši jo od vseh strani. „Kaj pa imate to podobico?“

„Bog daj dober dan, otroci moji, Bog daj!“ odzdravljala nam je starka. „Kaj imam to podobico, vprašate? Lejte, ta mala slika tukaj, to vam je slika mojega Jožka.“